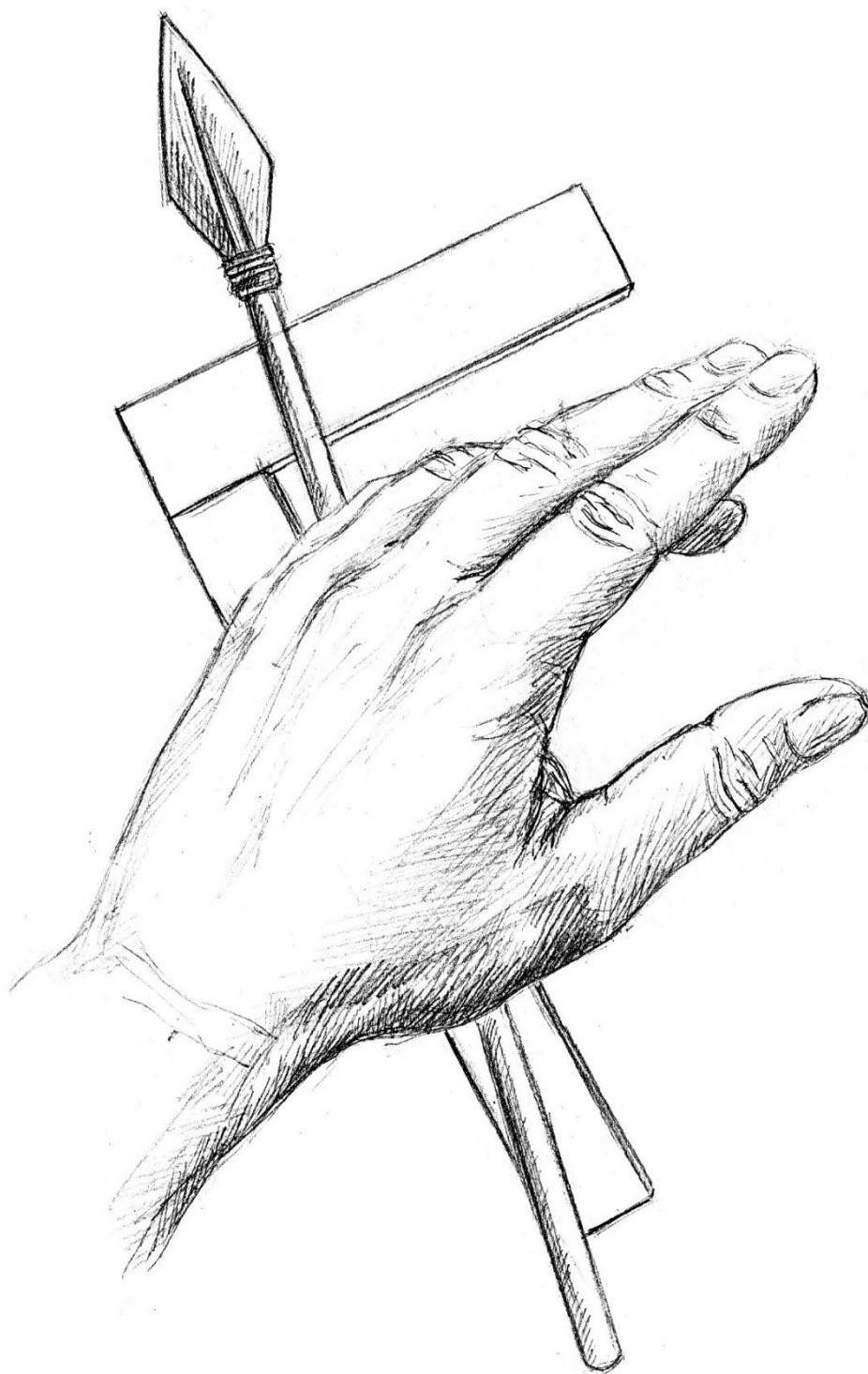

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2020 / 5

ÚVODNÍK

Milé čtenářky, milí čtenáři,

letošní velikonoční doba začala pro mnohé z nás jinak, než bychom asi ještě před pár týdny čekali. A jinak než obvykle vznikalo i květnové číslo časopisu Setkávání. Není tak snadné povědět, co se událo, ani co bude. Setkávání ve sborech jsou kvůli pandemii přerušena, nebo odkázána na komunikaci po internetu. Některé zavedené rubriky najednou jako by měly na konci otazník. Jsem za to vděčná.

Pro mnohé z nás je to doba náročná, nejistá. Myslíme na své blízké, na lidi, kteří jsou obzvláště vyčerpaní, ohrožení nebo se náhle ocitli v nouzi.

Ale také se pro nás tento čas může stát příležitostí položit si otazník nad vlastní zavedené rubriky, připustíme-li si to.

Často se mluví o návratu „k normálu“. Ale k čemu a proč se chceme vracet? Proč vlastně něco považujeme za „normální“ a jiné ne? V leccem jsme se ve sborech a ve společnosti snažili držet to, co se dá, dělat vlastně pořád co nejvíce totéž, i když třeba jinak. Ale pokud jsme si to připustili, tak se s tím zároveň objevil otazník: jak zachovat to podstatné, spíš než jen to setrvání?

Někdy, třeba ve vztazích, zachovat to podstatné, znamená také něco nedělat. Nenahrazovat. Umět si počkat. Vzácný obraz nenahradí napodobenina, byť by vypadala navlas stejně. Nebo možná právě proto. To je vzácnější autentický výkres prvňáčka. Společenství hostů na svatbě, natož přítomnost svědků zase nelze nahradit tím, že to dosvědčí a prožijí doma u přenosů. S bohoslužbami je to stejné. Naše setkávání, naše vztahy, podstatné věci v životě, zkrátka život v těle a v přítomnosti, má své limity. A je vzácné, když příležitost dobře s nimi naložit nemineme.

V těch posledních týdnech jsme si s některými z vás mohli popovídat alespoň po telefonu nebo přes internet. Sdíleli jsme věci povzbudivé, obavy i humor. Byl také čas povzbudit blízké, nebo třeba vyslechnout kolegyně a kolegy a diskutovat o tom, co je podstatné. Všímám si kvetoucího stvoření víc než v uplynulých letech. Bohoslužby slavíme v malém společenství, nebo osobní modlitbou, ale právě tím také osobněji; osaháváme vlastní zbožnost. Myslím, že to všechno do velikonoční doby patří zcela náležitě, že to jde ruku v ruce s velikonoční radostí ze vzkříšení a s vyhlížením Božího ducha. Možná jindy leccos z toho bývá v naší pozornosti upozaděno za tím vším, co „normálně“ musíme. Může být požehnáním, pokud ruku v ruce s krizí a s rozostřením našich rubrik přichází i vnímavost a změna.

Kéž by se naše rubriky brzy zase zaplnily zprávami o setkání. A kéž by to nebyl jen návrat k normálu. Snad brzy přijdou svědectví o stále novém hledání a setkávání se s tím Podstatným v našich sborech.

Pěkné čtení a požehnané dny přeje Jana Hofmanová

BYLO

Dokumenty

Česká biskupská konference
Ekumenická rada církví v ČR

Vážený pan
Ing. Andrej Babiš, předseda vlády ČR,
Vláda ČR,
Krizový štáb

Praha, 14. dubna 2020

Vážený pane premiére, vážení členové Vlády ČR, vážení členové Krizového štábu,

obracíme se na Vás jménem České biskupské konference a Ekumenické rady církví a žádáme Vás, abyste při postupném rozvolňování restrikcí spojených s preventivními opatřeními proti nemoci COVID-19 zvážili možnost umožnění konání veřejných bohoslužeb za předem stanovených preventivních podmínek.

Následky pandemie nemoci, s níž nyní bojujeme, budou nejen zdravotní a ekonomické, ale budou také klást větší nároky na duchovní rozměr člověka i společnosti, vyvolaný mnohdy existenciální nouzí. Jsme přesvědčeni, že církve v tomto procesu doprovázení člověka v jeho nejrůznějších životních situacích jsou nenahraditelné, protože jejich posláním je obracet pozornost k nejhlubšímu smyslu lidské existence stejně jako k hodnotám, které nás přesahují.

Věřící, kteří jsou ochotni se tak jako mnoho dalších lidí dobré vůle nasadit pro dobro svých bližních, potřebují však k svému životu vnitřní sílu, kterou čerpají z víry. Nedílnou součástí jejího vyznávání je účast na bohoslužbách.

Církve jsou připraveny přijmout opatření, která jsou přiměřená a odpovídají podobným opatřením v jiných oblastech života společnosti.

S přáním Božího požehnání

Za ČBK kardinál Dominik Duka OP, předseda, spolu s členy Stálé rady ČBK
Za ERC Daniel Ženatý, předseda, spolu s členy Řídícího výboru ERC

Sdělení Ministerstva zdravotnictví ČR a výňatek z dopisu ERC ze 17. dubna 2020.

Mimořádná preventivní opatření se postupně ruší. Mezi jinými bude možné za předem daných podmínek obnovit i bohoslužebná shromáždění.

Na tiskové konferenci po jednání vlády v pátek 17. dubna zazněla informace, že od 27. dubna budou v omezeném režimu povoleny veřejné bohoslužby. Nedojde-li k zásadnímu zvratu v počtu nakažených nemocí COVID-19, bude režim bohoslužeb uvolňován dle následujícího harmonogramu:

- od 27. dubna - s účastí do 15 osob
- od 11. května - s účastí do 30 osob
- od 25. května - s účastí do 50 osob
- od 8. června - bez omezení počtu přítomných osob

Při shromážděních je nadále nutné dodržovat některá hygienická a bezpečnostní opatření. Od půlnoci 27. dubna tedy bude platit, že se zákaz volného pohybu osob nevztahuje na účast na bohoslužbě za splnění těchto podmínek:

bohoslužby se v stejný čas účastní nejvýše 15 osob,

v bohoslužebném prostoru (kostele, sboru apod.) účastníci bohoslužby dodržují minimální rozestupy dva metry mezi sebou, s výjimkou členů domácnosti,

účastníci bohoslužby si před vstupem do bohoslužebného prostoru povinně dezinfikují ruce,

účastníci bohoslužby nosí ochranný prostředek dýchacích cest (nos, ústa), který brání šíření kapének, vyjma okamžiku přijetí Eucharistie/Večeře Páně

v rámci bohoslužby se vynechá pozdravení pokoje a žehnání se svěcenou vodou a obdobné obřady,

duchovní si dezinfikuje ruce alespoň před začátkem bohoslužby, před podáváním Eucharistie/Večeře Páně a po něm,

délka bohoslužby se při zachování liturgických předpisů zbytečně neprodlužuje,

bohoslužebný prostor je po bohoslužbě řádně vyvětrán a jsou dezinfikovány kontaktní plochy (kliky, lavice apod.),

je omezen přístup věřících do dalších míst v kostele/sboru mimo hlavní bohoslužebný prostor.

Stejná pravidla se použijí i pro svatby a křty. Kostely/sbory mimo bohoslužeb zůstávají otevřené pro osobní modlitbu a individuální duchovní péči.

Zákaz volného pohybu osob podle bodu 1 se nevztahuje na účast na sňatečném obřadu, a to pro snoubence, jejich dva svědky, osobu jednající

za orgán veřejné moci, anebo osobu, jednající za orgán oprávněné církve, matrikáře a nejvýše čtyři další osoby, včetně cesty na sňatečný obřad; snoubenci v průběhu sňatečného obřadu nejsou povinni nosit ochranný prostředek dýchacích cest (nos, ústa), který brání šíření kapének. Účastníci sňatečného obřadu dodržují odstupy nejméně 2 metry od jiných osob s výjimkou členů domácnosti a snoubenců. Po skončení sňatečného obřadu je provedena dezinfekce všech použitých pomůcek. Věty první až třetí se obdobně použijí v případě prohlášení osob o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství.

APOŠTOLOVÉ

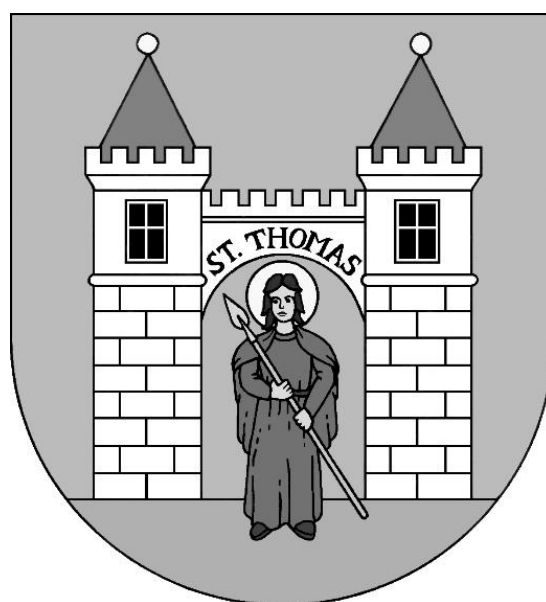
Tomáš

V pátrání po novozákonních zprávách o Ježíšově učedníku Tomášovi se ověří pravidlo, které čtenář Písma nalézá opakovaně: Evangelista Jan si namnoze všímal apoštolů, o nichž toho předchodí tři evangelisté mnoho nenapsali. Janovy příběhy tu skoupost ve zprávách předchůdců docela vynahrady. Promlouvají výrazně, obsažně, sdělně. Apoštolové představení čtvrtým evangelistou tam hovoří s Ježíšem o velmi zásadních, podstatných věcech.

Byl to tedy právě evangelista Jan, který si dal práci, aby svým čtenářům Tomáše představil. Pro jistotu několikrát přeložil, co znamená jméno tohoto učedníka. Jeho základem bylo aramejské slovo, jehož význam je „dvojče“. Ale vysvětlení, proč Tomáš tak neobvyklé jméno dostal, už Jan nepřipojil.

Pravděpodobně nejznámější z evangelijních zpráv o Tomášovi je příběh o setkání se Vzkříšeným. Když Ježíš o Velikonocích poprvé znovu vyhledal své učedníky, Tomáš prý mezi nimi nebyl. A když mu ti ostatní oznámili: „viděli jsme Pána“, Tomáš asi odpověděl jinak, než k jejich spokojenosti. Prý neuvěří, pokud nebude přesvědčen, že ten spatřený je skutečně ten Ježíš, který byl ukřižován a umřel.

Odpovědí si ten učedník Páně vysloužil lidové označení „nevěřící Tomáš“. Asi by bylo patřičné říci to jinak než ona známá zkratka. Tomáš dokázal docela přesně vyslovit výraznou pochybnost – nikoli bezdůvodnou, ba dobře oprávněnou. To by odpovídalo biblické zprávě. Jenže „nevěřící Tomáš“ odpovídá připitomělým výrazům, kterých je v pokladnici lidových rčení naskládáno do foroty.

Učitel církve Augustin kdysi napsal, že Tomáš pochyboval, abychom my pochybovat nemuseli. Tomášovy pochybnosti podle Janova podání ani zdaleka nepředstavovaly jakési obecné pochybnosti nenapravitelného skeptika o kdečem. Chtěl se od samého Ježíše dát ujistit, že zpráva učedníků o Vzkříšeném je jiná, než by byl pokus zamluvit a zapomenout Ježíšovo utrpení a smrt, kterou pro lidi podstoupil.

A když se Ježíš s učedníky setkal znovu, skutečně rozmlouval s Tomášem o tom, že událost vzkříšení není proto, aby se zapomnělo. Vzkříšený potvrdil, že v neděli po Velkém pátku se začalo znovu. O Velikonocích se s Ježíšem lidé znovu začali setkávat. Nejdřív našel ty, co s ním bývali před Velkým pátkem. V nové podobě byl s nimi, znovu je přijal za učedníky, byli s ním na nové cestě. Už předtím se mu učili věřit. Teď to zkoušeli zas, nově, v nové podobě. A snažili se to vyslovit. Znovu, od začátku.

Ta setkání byla pro ně a byla tehdy. Uskutečnila se a skončila. Veliká Boží moc uskutečněná v Ježíši Kristu zůstává. Překračuje hranice času. Překračuje hranice naší zkušenosti. Překračuje rámeček toho, co už lidé viděli.

A dotýká se lidí, tak jako se kdysi dotkla Tomáše. Jestli se tehdy po Velikonocích opravdu dotýkal on Ježíše, o tom evangelijní zpráva už neměla co psát. Tomáš uposlechl Vzkříšeného – tuším ne tak, že jej osahával, nýbrž tak, že v něj uvěřil. Zjistil, že ten, koho měl za odšedšího do minulosti, je živ – a je živ pro něj.

Legendární mimobiblické látky vyprávějí, že Tomáš se vydal zvěstovat evangelium nejdříve Parthům a Peršanům, později prý rovněž odešel do Indie, kde zemřel jako mučedník.

V legendárních vyprávěních mají původ i atributy, s nimiž býval zobrazován – kopí, meč, stavitelský úhelník, pás, který obdržel od Ježíšovy matky Marie. Jeho nejznámější vyobrazení ovšem zachycují scénu z vyprávění evangelia podle Jana: Ježíš vyzývá Tomáše, ať se přesvědčí o jeho ranách.

Jako postava držící kopí je Tomáš zobrazen na městském znaku Dobříše.

V prvních křesťanských stoletích bylo Tomášovo jméno spojováno také se spisy, které přidružovaly některé prvky křesťanského vyznání ke gnostickým naukám.

Jaroslav Vítek

Z EKUMENICKÉ POUTI 2019

Zastavení: Památník válečných událostí u Křepic

Zcela jiné než duchovní tradice připomíná památník tzv. bratislavsko-brněnské operace Rudé armády na sklonku 2. světové války. Poloha na svazích Ždánického lesa nabízela obyvatelům Křepic i Nikolčic dobrý výhled na Brno od jihu, a místní lidé tak měli možnost sledovat spojenecké nálety na město: 25. 8. 1944, kdy byly bombardovány průmyslové závody na jihovýchodním okraji města, 20. 11. 1944, kdy byl zasažen především střed města a zničeno mnoho historických památek, a 19. 12. 1944, který měl menší rozsah, ale podobný dopad jako nálet listopadový. Tentýž výhled pak použili Rusové, kteří zde zřídili pozorovatelnu.

Říšským protektorem byl od srpna 1943 až do pádu německé říše formálně Wilhelm Frick (1877-1946), bývalý německý ministr vnitra. Protože však Hitler Frickovi nedůvěřoval, veškerá pravomoc byla převedena na státního ministra pro Čechy a Moravu, jímž byl jmenován Karl Hermann Frank (1898-1946), který stál také v čele protektorátní policie a jednotek SS. Obranu protektorátu zajišťovalo velení Vojenského kraje Čechy a Morava (*Wehrkreis Böhmen und Mähren*), v jehož čele stál od července 1944 až do konce války generál Rudolf Toussaint. Na jaře 1945 však na území protektorátu nově vstoupila válečná fronta a s ní Skupina vojsk Střed (*Heeresgruppe Mitte*), v jejímž čele stál maršál Ferdinand Schörner (1892-1973). Schörner ustupoval na mnoha stranách, mimo jiné pod tlakem vojsk 2. ukrajinského frontu Rudé armády, která postupovala od Bratislavy na Brno a v dubnu 1945 začala obsazovat území protektorátu. Velení tohoto frontu bylo svěřeno původem ukrajinskému maršálovi Rodionu Malinovskému (1898-1967).

V 60. letech sovětské archivy uvolnily pro potřeby Historického ústavu tehdejší ČSAV několik záběrů svých frontových kameramanů v souvislosti s oslavami 20. výročí osvobození Brna: maršál Malinovskij na jednom z těchto dokumentů jako vrchní velitel frontu navštěvuje v doprovodu generálů svého štábu (N.S. Fomin, N.G. Seleznev a další) polní pozorovatelnu, z níž dává 23. 4. 1945 pokyn k útoku na město Brno.

Analýzou krajinných záběrů byla lokalita identifikována jako remízek Čertoraj u polní trati Novosady na svazích Liščí hory mezi Křepicemi a Nikolčicemi. Ke 30. výročí operace r. 1975 pak doc. Václav Peša z ČSAV jako rodák z nedalekých Telnic inicioval přesnou rekonstrukci pozorovatelny nad Křepicemi podle dokumentu z dubna roku 1945.

Myšlenka vystavět u této pozorovatelny také památník vedla později k projektu, který rozsahem měl konkurovat Mohyle míru: plány zahrnovaly areál o rozloze 0,5 km² s audiovizuálními projekcemi, občerstvením a parkovištěm autobusů.

Stavba se protahovala kvůli nedostatku pracovních sil a stavebního materiálu a v 90. letech se už památník tohoto rozsahu jevil jako politicky i ekonomicky neudržitelný. Obec se od té doby marně pokouší chátrající staveniště prodat. Lidsky pochopitelná myšlenka připomenout oběti poslední světové války, kterých bylo v těchto místech více než jinde na Moravě, byla monstrózním památníkem diskreditována.

Je rovněž třeba říct, že lidové vzpomínky na průchod fronty byly až do 80. let v podstatě nezveřejnitelné a projekt památníku s nimi nebyl v žádném souladu. Kronikáři Nikolčic i Křepic se shodují v tom, že lidé očekávali příchod ruské fronty s velkým dojetím a nadějí. Školní vyučování bylo v této oblasti z bezpečnostních důvodů ukončeno počátkem dubna, včetně závěrečného vysvědčení, a čekalo se na příchod fronty. Pronikaly zprávy o tom, že 5. 4. 1945 se v Košicích konalo první jednání obnovené československé vlády za účasti Edvarda Beneše; mladí se tajně učili rusky. Všichni byli ale zaskočeni sledem událostí, k němuž došlo.

Přestože reputace samotného maršála Schörnera jako velitele německé Skupiny vojsk Střed patřila k nejhorším a Hitler ho pro jeho fanatismus designoval ve svém politickém testamentu jako vrchního velitele německých vojsk, v lokalitě na jih od Brna byla situace jiná. Obrana této části Moravy byla 20. března 1945 svěřena 1. tankové armádě generála Walthera Nehringa (1892-1983), který už před válkou publikoval několik teoretických monografií a po válce v americkém zajetí pracoval jako vojenský historik. Jednotky, které generálu Nehringovi podléhaly na jižní Moravě, byly tvořeny poměrně kultivovanými, často vysokoškolsky vzdělanými lidmi, kteří se v komunikaci s místním obyvatelstvem omezovali na nový strategický cíl Němců: vytvořit ve střední Evropě širší koalici odpůrců bolševismu a umožnit všem jejím stoupencům ústup, přesun k západním spojencům Rusů. Německá varování před Rusy k žádné solidaritě s Němci nevedla, nepočítáme-li ty, kdo se pro ni už dříve rozhodli a neměli nyní ani jinou možnost. Opěrnými body pro ustupující německou armádu se měl stát východně od Brna vojenský újezd Březina u Vyškova, jižně od Brna návrší Výhon u Blučiny. K obraně těchto pozic však mělo německé velení velmi málo osob i po započtení jednotek SS a domobrany (*Volkssturm*). Lidová tradice ovšem spojuje s německou obrannou strategií také nevypuštěný zásobník diváckého lihovaru.

Přicházející Malinovského armáda naopak představovala masu lidí kulturně velmi odlišnou od střeoevropských zvyklostí, těžko ovladatelnou i pro ruské důstojníky, se sklonem k individuálnímu násilí a těžkému alkoholismu – odtud právě vzniklo přesvědčení, že přístup k alkoholu, který se díky diváckému lihovaru těmto vojákům nabízel, byl pochmurně úspěšnou německou strategií. Neustálá opilost Malinovského vojáků způsobila jednak mnoho obětí civilních, hlavně však decimovala samotnou ruskou armádu tak, že počet obětí byl obrovský – fronta se u Nikolčic a Křepic zastavila kolem 15. 4. a vyvolávala ve vrchním velení Rudé armády dojem těžké obrany na německé straně. Do Nových Dvůrů na nikolčickém katastru a do Šitbořic se Rusům nedařilo vstoupit. Němci mezitím evakovali úředníky brněnského magistrátu a jejich rodiny – odjel poslední vlak z brněnského nádraží (který ovšem do americké okupační zóny už nedorazil) a několik autobusů, které nakonec do cíle dojely.

Před dalším postupem fronty proto došlo 17. 4. z hřebene nad Nikolčicemi k těžkému dělostřeleckému bombardování Šitbořic, Moutnic a dalších obcí, v nichž přitom nebyly ani vojenské objekty, ani německé jednotky, které by pro ruskou armádu představovaly překážku. Návazně na tento útok vstoupila Rudá armáda v noci ze 17. na 18. 4. až do Židlochovic a začala připravovat útok na Brno. Důležitost tohoto kroku manifestovala i fyzická přítomnost velitele fronty a jeho štábu v Křepicích 24. 4., kvůli jehož bezpečnosti Rudá armáda Křepice zcela evakovala.

Autentickou představu o tom, jak přechod fronty vnímali obyvatelé zdejších vesnic, dnešnímu čtenáři nabízí křepická farní kronika z dubna 1945. Zahrnuje na pozadí politického a vojenského dramatu ještě drama lidské: mladý křepický administrátor P. Teodor Spáčil byl nucen během

probíhajících bojů zastoupit za umírajícího konzistorního radu P. Jana Turečka, faráře v Nikolčicích.

Neděle 15. dubna 1945 byl poslední den před frontou. Byly konány dvě bohoslužby. Po kázání přišel posel z Nikolčic, že soused p. rada Tureček onemocněl a že mám místo něho mít pohřeb Kateřiny Skoumalové. Požehnání bylo proto uspíšeno. V tom začala účinkovat fronta. Ze školy bylo stříleno po letadlech i z Rouzkova dvora. Puma spadla do zahrady farské na sklep, ale nevybuchla. Jiná explodovala v Klobásově stodole za farskou zahradou. Ihned se vznítla. Avšak ostatní stodoly byly uhájeny, zde nikdo nepřišel o život. Současně bylo bombardováno v Němčicích, Nikolčicích, Divákách, Moutnicích, Měnině i Sokolnicích, jak vystupující sloupy dýmu prozrazovaly. Fara měla 6 zásahů leteckým dělem...

Cesta do Nikolčic byla nebezpečná. Bylo nutno několikrát hledat úkryt mezi dveřmi, za vesnicí v příkopu. Smutné bylo panorama na vesnice vůkol, jak se z nich kouřilo. Farář dp. Tureček chvílemi v agonii byl ve své kanceláři. Na faře byla utečená celá jeho přízeň z Tvrdonic, která zažila kruté útoky. Pohřeb se však pro stálé nálety konat nemohl, až k večeru a to pouze za asistence 5 lidí. Odpoledne zaopatřen nemocný kněz. Potom již za klidu zbraní jsem se vrátil do Křepic. Ráno došlo hlášení ze sousední vesnice, že pan farář Tureček v 11 hodin v noci zemřel.

Od ranních hodin trval boj o Němčice. Hrozně utrpěly palbou z děl, obou válčících stran i bombardováním. Přes pole se přehnal tanky. Každou chvíli nová vlna letadel. Duněním se vše otrásalo dlouho do noci. O půl páté přešly poslední oddíly Němců. Ze Starých Hor asi 45-50 mužů – důstojníci i mužstvo různých hodností. I vysocí důstojníci byli mezi nimi. Také se hned k faráři hlásil poddůstojník zdravotnictva a představil se jako bohoslovec V. ročníku z Mnichova. Když se umyli z hojného potu se zaschlým prachem, pokračovali dál na Nový Dvůr. Tak v pořádku a kázni odešli Němci, kteří nevzali nic než nějaké kolo apod. Odchodu Němců využil farář, aby uschoval cenná paramenta (textilie užívané při liturgii) do sklepa proti ohni a do skrýše v zemi vyžděné a opatřené železobetonovými padacími dveřmi. Vše bylo marné. V hrobě na hřbitově mohlo být jistější.

O půl osmé večer 16. dubna 1945 už přišli první Rusové... Vzpomínky na prvé i ostatní ruské vojáky nejsou hřejivé a příjemné. Nejenže vše brali na co přišli, ale i ženy a mladé dívky honili. Za prvé 3 dny bylo přes 100 žen a dívek znásilněno. U Jurovčinů byl zastřelen major čsl. armády na odpočinku ve spánku. Ve středu byla v noci zastřelena paní Anežka Valová, když chránila svou dceru. Také tříleté dítě – Josef Brychta byl zabit padacími vraty od vojáků. Kostel zatím přes noc ušetřen, ale zato z krytu bylo vše vydrancováno. I ciborium. Ráno byly dveře od sakristie rozsekány. Celý den ve farské zahradě i druhý den byly kopány hroby pro ruské vojíny. Farní budova stala se průchodním domem... Farním archivem se topilo v kamnech. Vzácný nábytek byl štípán. Alby a rochetky byly trhány na

onučky. Kostel násilím otevřeli a věž se stala pozorovatelnou v boji o „Bažantnici“, který trval víc jak týden. Vojsko trpělo nekázní, alkoholem a nemravností. Armáda maršála Malinovského se pomalu rozpadala. Proto se jí povolovalo čím dál víc násilí. Když se kněz doslechl, že chtějí do kostela umístit koně s mužstvem, vnikl do kostela a zevnitř dveře zapřel. Kůrem po žebří utekl a žebř svalil do kostela. Potom se skrýval u lidí ve sklepích.

Konečně po 14 dnech nastal postup. Bažantnice byla obklíčena a zničena. Brno bylo dobyto. Až to vše lid vydržel, přišel rozkaz evakuovat vesnici. Týden museli být lidé vyhnáni v sousedních rozbitých vesnicích. Co do té doby nebylo ukradeno, tehdy se dodělalo. Peníze, pokud nebyly uloženy, byly rozkradeny. Velké bankovky po zahradě roztroušeny a potrhány. Drůbež vybita a dobytek též. Když jsme se z vyhnanství vrátili, bylo všude Boží dopuštění. Bohoslužby zde byly poprvé až 1. května večer – první májová pobožnost. Teprve druhý den, na vypůjčeném kalichu, byla sloužena mše svatá.

V některých detailech zachytil křepický farář chronologii událostí zřejmě nepřesně. Příčinou oné záhadné evakuace Křepic, k níž došlo až poté, co se fronta hnula směrem k Brnu, byla právě utajená návštěva maršála Malinovského na pozorovatelně nad Křepicemi. K této události však nedošlo 14 dní po příchodu fronty do Křepic, natož pak po dobytí Brna. Jisté však je, že za frontou, která se v těchto místech na několik dní zastavila, zůstal veliký počet zmařených životů těch, kdo sloužili v Rudé armádě, a v pocitech lidí převládala sice radost z konce války, ale s úplně jiným zabarvením, než doufali. Dovětkem budiž, že P. Teodor Spáčil jako protagonista popisovaných událostí byl roku 1953 zatčen a odsouzen ke ztrátě svobody na 12 let.

Petr Peňáz

PRÁVĚ JSEM VIDĚLA

Camino na kolečkách

Dokumentární film, který v bezmála devadesáti minutách vypráví o pouti do Santiaga de Compostella. Pořadů o této pouti je celá řada, kratší i delší, lepší i horší. Camino na kolečkách je trochu jiné tím, že vzniklo díky crowdfundingu, tedy veřejné sbírkové kampani a celé řadě dárců a sponzorů. Je jiné i tím, že jeho ústřední postavou je Jan Dušek, v době vzniku filmu šestatřicetiletý dobrodruh s progresivní formou roztroušené sklerózy, který pouť absolvuje na invalidním vozíku.

Na cestě do Santiaga jej doprovází maličký realizační tým, který zároveň natáčí, podporuje, pomáhá s vozíkem, když je terén nesjízdný, shání

ubytování... Každý člen týmu je však také poutníkem a pouť nějak osobně prožívá, což chvílemi probleskuje v krátkých rozhovorech.

Film až na výjimky příliš neukazuje ty těžší stránky poutnictví – například rozmarný počasí, plné ubytovny či úskalí společného nocování několika desítek lidí v jedné místnosti. Přesto je z výpovědí aktérů zřejmé, že pouť přece jen není krásným výletem, jehož každá chvíle je zalitá sluncem.

Největší důraz film klade na zprávu samotného Jana Duška – na vozíku život nekončí, lze dál snít i sny uskutečňovat, i když je k tomu potřeba leckdy pomocná ruka dobrých přátel.

„Audiovizuální zápisník z jedné neobyčejné pouti staví na sympatickém hrdinovi, kolem kterého se nabalila skupina lidí ochotných mu pomoci. Nebýt u toho na pár místech slyšet hlas Viktora Preise, bral bych to jako solidní domácí video.“, píše na webu jeden z recenzentů. Toto hodnocení může vyznít až příliš ostře, kategorii „domácího videa“ film z mého pohledu jistě přesahuje, přesto se však ve srovnání s jinými snímky z Camina či o Caminu řadí spíše mezi ty méně divácky zajímavé.

Film je možné shlédnout v i-Vysílání České televize:

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/12232643691-camino-na-koleckach/>

Saša Jacobea

Počátky křesťanství na Moravě

2. Velehrad

V 10. století procházelo oblastí dnešního Starého Města na Moravě několik arabských obchodníků. Někteří své poznatky zapsali a protože se něco z jejich záznamů zachovalo, dozvídáme se, jak vnímali tuto zem s jejich obyvateli a jak tady před tisíci lety lidé žili.

Země Slovanů je velmi rozsáhlé území s mnoha hustými lesy. Většina lidí v těchto lesích žije. Vinohrady nemají ani osetá pole, sejí jen proso. V zemi je velká a tuhá zima. Lidé si musí vykopat obydlí pod zemí, která přikryjí střechou ze dřeva. Na střechu naházejí hlínu a dovnitř nanosí dříví a trochu kamenů. Potom do takového obydlí vejde každý se svou rodinou. Pod kameny rozdělají oheň, a když se kameny rozžhaví do červena, polévají je vodou. Pára obydlí zahřeje. V těchto přístřešcích zůstávají až do jara.

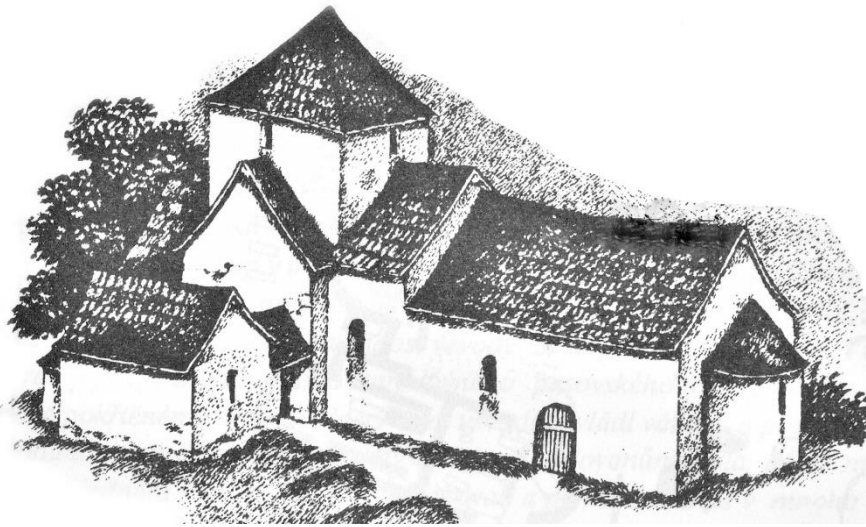
Jejich oděvem je rubáš (košile), nosí vysoké boty přes kotníky. Jejich živobytí je skromné a není snadné. Jejich vládce si klade na hlavu korunu, všichni ho poslouchají a konají podle jeho příkazů. Nazývá se Svatopluk.

Slované musí stavět hrady (pevnosti), neboť Maďaři na ně útočí v každé době a přepadávají je nájezdy. Zbraně, jimiž Slované válčí, jsou oštěpy, štíty a kopí. Když Maďaři přijdou, Slované se uchýlí do oněch hradů. Přes zimu přebývají ponejvíce v hradech, přes léto v lese.

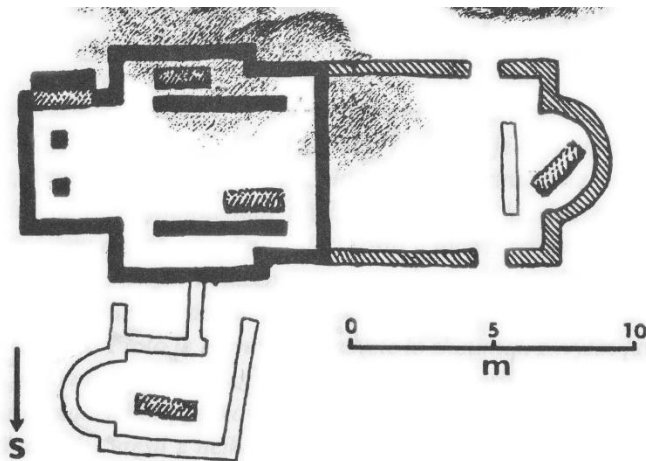
Mají dvě města: Wábnit (Nitra?) je na východě, jejich země a Ch.r.dáb je velké město a sídlo císaře.

Především je třeba zmínit, že současná obec Velehrad u Uherského Hradiště s mohutnou bazilikou a klášterem, dnes nejvýznamnější poutní místo Česka, nemá s Velehradem Velkomoravským a s počátky křesťanství na Moravě kromě jména nic společného.

Velehrad, ve starším pojmenování Velegrad či Veligrad, je poprvé zmíněn v listině olomouckého biskupa z roku 1141 a pravděpodobně se týkal osídlení území Starého Města. Nově založená obec Přemyslem Otakarem II. (r. 1257) nedostala jméno, ale běžně byla nazývána novým městem. Teprve o rok později byla pojmenována jako Nový Velegrad. Samotné slovo velehrad znamená velkoměsto i mocenské centrum. A opravdu o nové obci se předpokládalo, že se stane centrem země a podle toho byla zvýhodňována.

Předpokládaný vzhled chrámu s přistavěnou kaplí pro hroby vládnoucího rodu na Metropolitní výšině ve Starém Městě, Sadech

Jeho půdorys.

Kde však historický Velehrad měl původ, stalo se v minulosti jednou ze záhad našich dějin, o kterém se dlouho vedly spory. Dokud měli historici jen zprávy ze soudobých, často neúplných a málo věrohodných kronik, předpokládali správně, že historický Velehrad se nacházel někde v oblasti trojúhelníku Uherského Hradiště, Břeclavi a slovenské Nitry. Soudobá Legenda Moravica nazývá Metoděje arcibiskupem velehradským a zároveň sděluje, že byl pochován „ve stoličném chrámě moravském po levé straně ve zdi za oltářem Panny Marie“. Kde ale stál onen stoličný chrám, legenda nesděluje. Někteří historici se domnívají, že chrám byl na Metodějově (také Metropolitní) výšině v Uherském Hradišti - Sadech, kde se pravděpodobně nacházelo i ústředí „svaté církve moravské“. To se zdá věrohodné, ale při detailním průzkumu místa se nenašlo nic, co by některou z těchto

domněnek potvrdilo. Mohlo se ale stát, že po zániku Velké Moravy byl hrob tak zničen, že po něm nezůstalo nic, co by připomínalo Velkomoravskou Říši.

V šedesátých letech minulého století začal v této oblasti dlouho očekávaný archeologický výzkum. Ten objevil značnou část velkomoravských památek, které pak vysvětlily mnohé, dosud nejasné nebo sporné stránky historie.

Dnes není pochyb, že Velehrad, hlavní město a mocenské centrum Velkomoravské Říše, byl na území Uherského Hradiště. Nové sídliště bylo ve 13. století záměrně zakládáno na předhradí Starého Města, pod ochranou jeho hradu. Jeho rozvoj byl rychlý. Rozloha i hustota osídlení brzy několikrát předstihla tehdejší města a s křižovatkou obchodních cest od severu k jihu a ze západu na východ Evropy zvýšila podstatně význam města.

Ladislav Hájek

Použitá literatura: L.E. Havlík: Kronika o Velké Moravě, vč. vyobrazení
J. Pouлік: Velká Morava-cyrilometodějská mise

CESTUJEME

V uplynulém měsíci se mnoho cestovat nedalo. O to příjemnější může být čtení o cestách z minulého roku. Rádi proto otiskujeme pokračování zpráv Jana Franců o cestách po nejzápadnější části Čech.

České západní pohraničí I

V září 2019 jsme v poznávání českého pohraničí pokračovali. Manželka Darja zajistila čtyři noclehy v penzionu Obora u Tachova a další čtyři v penzionu Muflon ve Smolově u Bělé nad Radbuzou. Tentokrát jsme vezli se sebou v autě i kola, abychom mohli využít zdejší pohraniční cyklostezky.

Druhý den vyjíždíme na kolech po silnici k hranici. Na hřebeni zastavujeme u kamenného válce. Je to obnovený památník Dr. Josefa Böttgera, okresního hejtmana, který se zasloužil o výstavbu místní silnice v roce 1893. Do roku 1945 zde v osadě Pavlův Studenec (Paulusbrunn) žilo na 1 400 Němců. Dnes na naší straně hranice jsou jen louky mezi zalesněnými kopci.

Po cyklostezce pokračujeme lesem po hřebenu podél státní hranice k jihu. Po hodině jsme na vrcholu Havran vysokém 894 m. Od roku 1963 zde stávala vojenská věž sloužící odposlechu radiového provozu v Německu. V roce 1992 objekt armáda opustila, stavba chátrala, chystala se její demolice za 10 miliónů. Klubu vojenské historie a sportů Tachov se podařilo v roce 2011 objekt získat. Zachoval jen ocelovou konstrukci, doplnil ji schodištěm, a tak za 5,6 miliónu vznikla rozhledna. Svými 25 metry výšky přesahuje okolní lesy, z její plošiny je proto nádherný rozhled na českou i německou stranu. Naučné tabule v patrech konstrukce patří k řadě památníků železné opony po celé oblasti.

Sjíždíme k naučné stezce „Historie sklářství“. Vede nás kolem Staré i Nové Knížecí Huti, ze které nic nezůstalo.

Zachovala se jen Arnoštova leštírna, kde se brousily skleněné tabule, aby byly průhledné. Pod střechou je zde železná konstrukce otáčivých brusných kotoučů poháněných vodou z náhonu. Na louce, kde bývala obec Zlatý Potok, se chystají stany na zítřejší turistickou akci. Stoupáme na vrchol Šelmberk, kde na skále stával stejnojmenný hrad. U bývalého loveckého zámečku Ostrůvek se dokončují apartmány k rekreaci. Od Oborské hájovny, kterou vedla Zlatá stezka, se vrátíme do Obory.

Druhý den prší, a tak jedeme autem do Mariánských Lázní, kde jsem ještě nikdy nebyl. Kolem pavilonu Ferdinandova pramene vstupujeme do centra, které tvoří rozsáhlý park s jezírky a vodotrysky obklopený ze všech stran lázeňskými domy. Potkáváme zde bronzového rakouského císaře Františka Josefa I. i anglického krále Edwarda VII. Deska generálu Pattonovi připomíná osvobození města, zaujala nás také výstava parádních předmětů z jantaru.

Psát o půvabech Mariánských Lázní nechci, to už udělala řada osobností. Dnes je jiná doba, já jsem zde několik hodin, oni zde trávili týdny i měsíce. Připomíná je stezka spisovatelů (v pořadí, jak jsme na tabule narazili): Vladimír Páral, Mark Twain, Ivan Alexandrovič Gončarov, Johann Wolfgang Goethe, Josef Dobrovský, Maxim Gorkij, Miroslav Horníček, Franz Kafka a Jaroslav Seifert. Nemohu však nezmínit působivou Zpívající fontánu s hudbou Petra Hapky u Kolonády Maxima Gorkého a Křížového pramene.

Odpoledne jsme zajeli do nedaleké obce Vysoká, odkud stoupáme na horu Dyleň vysokou 940 m, nejvyšší v okolí. Vrchol je však nepřístupný kvůli věži sloužící dříve jen k vojenským účelům, dnes věž vysílá také TV digitální signál. Pod vrcholem na německé hranici stojí žulový kámen s nápisem Mittelpunkt Europas (Střed Evropy) na místě, které 1865 určili rakousko-uherská zeměměřiči jako geografický střed Evropy.

Kolem zbytků turistické chaty na Dyleni se vrátíme do Vysoké. Zdejší románsko-gotický kostel sv. Jana Křtitele z 13. století fungoval do roku 1946. V 70. letech mu hrozila demolice. Dnes kostelní ruina (věž a obvodové zdi chrámové lodi bez střechy) byla v letech 2007 – 2013 zakonzervována v rámci přeshraniční spolupráce Česká republika – Svobodný stát Bavorsko. Je zde opět připomenuta železná opona, která stála životy 450 civilistů a 654 pohraničnicků, většina zemřela při nehodě, sebevraždě či zastřelením kolegou. Při přestřelce s uprchlíky zemřelo jen 10 z nich.

Třetí den jedeme opět na kole po silnici k hranici a sjíždíme do blízkého městečka Bärnau. Kromě kostela sv. Mikuláše ve vyvýšeném historickém centru je ve městě muzeum zde vyráběných knoflíků a „Historický Park na Zlaté cestě Bärnau-Tachov“, který chce přiblížit lidem život ve středověku, viz www.geschichtspark.de. Norimberská cesta, také Zlatá cesta či Via Carolina byla od 13. století nejdůležitější obchodní cestou spojující Norimberk s Prahou. V rámci své vize přesunout těžišť středověké Evropy do méně rozvinutých Čech Karel IV. připojil Horní Falc k Českým zemím, aby bylo možno cestovat jednou zemí bez cel z Prahy až k Norimberku. Koncem 15. století však převládla trasa přes Přimdu a Rozvadov podél dnešní dálnice.

Po staletích zapomnění se spolku Terra Tachovia podařilo najít původní cestu mezi německým Bärnau a českým Tachovem přes Tachovský průsmyk. Trasa je značena Milníky času, sochařsky ztvárněnými pískovcovými kvádry připomínajícími osobnosti, které po této cestě procházely: Mistr Jan Hus 1414, sv. Wolfgang 973, Eliška Přemyslovna 1310, sv. Vojtěch 992, Lev z Rožmitálu 1465, Přemysl Otakar II. 1285, 97. infanterie US Army 1945, Prokop Holý 1427, Soběslav I. 1126, Jan Lucemburský 1311, Nachum Sofer 1815, Frank Kohner 2010, Karel IV. 1346, Jakoubek ze Stříbra 1414 a další. Několikrát za rok se zde konají akce, které tyto osobnosti představují.

Vracíme se k hranici. Tlačíme kola do kopce křížovou cestou v aleji majestátných starých stromů k poutnímu kostelu na Steinberku, který je oblíbeným místem svateb. V lukách u hranice jsme narazili na umělecký objekt: Místo setkávání. V prostoru mezi zdmi na železné plošině oddělující dvě sedátka si lidé z obou stran mají podat ruce. Na německé straně hranice projíždíme několika vesničkami, na české straně jsou jen rozsáhlé lesy. Vracíme se kolem Olšového rybníku v obci Branka.

Čtvrtý den, který máme na přesun, opět prší. Před Tachovem zaparkujeme v osadě Světce, nyní součásti města Tachova. U řeky Mže zde stojí Jízdárna Světce. Je to architektonická perla, druhá největší jízdárna ve střední Evropě po dvorní jízdárně ve Vídni. Novorománská stavba spojuje

prvky průmyslové architektury s představou aristokratické stavby. Ukrajinští řemeslníci, kteří si šli zakouřit ven, nás pouštějí dovnitř. Vstupujeme do rozsáhlé haly. Její střecha je opatřena světlíkem, který prosvětluje halu. Stavba je plně uzpůsobena svému účelu: v suterénu je kovárna, sklady, stáje pro 24 koní, prostory pro odvoz hnoje. V patře pak galerie a pokoje pro návštěvníky.

Téměř současně se stavbou zámku začíná se stavbou jízdárny kníže Alfréd I. Windischgrätz (1787-1862), Čechům neblaze známý svým tvrdým zákrokem v Praze proti českému povstání v roce 1848. Na počátku roku 1858 byl chebským stavitelem A. Haberzettlem vypracován podrobný rozpočet na stavbu, která byla dokončena již v roce 1861. Brzy potom ale polní maršál Windischgrätz umírá.

Po válce v roce 1945 přecházejí majetky Windischgrätzů včetně Světců na Československý stát. Neudržovaný objekt začíná pustnout a v roce 1981 je doporučen k demolicí. Po změně režimu v roce 1989 se mění i pohled na polozřícenou jízdárnu. Roku 1997 získává objekt město Tachov a od roku 2000 nastává jeho postupná rekonstrukce financovaná městem Tachovem za podpory dotací. Ačkoliv není rekonstrukce jízdárny ještě zcela dokončena, probíhají zde prohlídky, konají se zde četné kulturní podniky, divadelní představení i koncerty předních českých umělců. Více o této národní kulturní památce lze najít na stránkách <http://www.jizdarna-svetce.cz/>.

Zřícenina vedle jízdárny dopadla hůře. Na místě kostelíku Čtrnácti svatých pomocníků ze 14. století paulánští mniši v roce 1639 začali budovat

klášter. V rámci josefínských reforem byl klášter v roce 1785 zrušen. Budovy získává rodina Windischgrätzů a využívá je jako provizorní sídlo v době přestavby tachovského zámku. V roce 1857 již zmíněný kníže Alfred I. začíná na místě chátrajícího kláštera budovat rozsáhlý romantický zámek. Po pěti letech budování je hrubá stavba opatřena třemi věžemi. V roce 1862 však kníže umírá a jeho nástupci ve stavbě nepokračují. Koncem 19. století byla rozestavěná budova z větší části rozebrána a dodnes se zachovala jen jako romantická zřícenina, malou část využívá Střední průmyslová škola Tachov.

Po naučné stezce stoupáme na hřeben kopce Vysoká o výšce 563 m. Na jeho vrcholu stojí ocelová rozhledna ve tvaru přesýpacích hodin postavená v roce 2014. Z výšky 25 m je atraktivní výhled na Tachov, inzerovaná Šumava, Český a Slavkovský les jsou v mracích. Nedaleko stojí Památník Vysoká. Tři bílé vysoké betonové desky se symbolem kalicha z roku 1971 připomínají bitvu u Tachova, ve které husité pod vedením Prokopa Holého dosáhli v roce 1427 snadného vítězství nad vojsky 3. křížové výpravy rozvrácené vnitřními spory a obavami a respektem k husitským bojovníkům. Střet a snadné dobytí města se tak obešlo bez výrazných ztrát na obou stranách.

Scházíme do Tachova. První konkrétní zmínka o Tachovu pochází z roku 1126, kdy kníže Soběslav I. nechal přestavět některé důležité hraniční pevnosti, mezi nimi Přimdu a Tachov. Přemysl Otakar II. nechal vystavět nový hrad a r. 1275 založil nové královské město Tachov. Nechal ho obehnat hradbami, které se ve velké míře zachovaly dodnes. 17. století bylo pro město nešťastné: 1616 ničivý požár města, 1623 císař Ferdinand II. město prodal za trest kvůli účasti v protihabsburském povstání Janu Fillipovi Hussmannovi z Namědy. Vedle násilné rekatolizace město ztratilo svá práva a své statky. Během třicetileté války bylo ještě město poničeno a vypáleno Švédy.

V roce 1784 město koupili Windischgrätzové, za nichž město začalo vzkvétat. Po velké hospodářské krizi v roce 1938 z města prchla většina české menšiny, němečtí antifasisté a Židé. Po válce zase bylo vyhnáno německé obyvatelstvo a

město bylo dosídlováno lidmi z českého vnitrozemí, Slovenska a krajany z Ukrajiny a Rumunska. Po roce 1948 bylo na západ od města k hranici vytvořeno „zakázané pásmo“, čímž zaniklo mnoho obcí.

Až v 60. letech počet obyvatel převýšil stav z roku 1930. Vznikla nová sídliště, ve městě však chátraly významné historické památky a došlo k demolicím zchátralé historické zástavby. Po sametové revoluci se západní hranice otevřely a Tachov přestal být „zapadlým pohraničním městem“. Prodloužení dálnice do Rozvadova podpořilo hospodářský rozvoj města i okolí, začaly opravy zchátralých historických památek.

Do města vcházíme kolem klasicistního tachovského zámku, který vznikl v 17. století přestavbou gotického hradu. Z rozsáhlého náměstí Republiky ve svahu Kostelní ulicí stoupáme ke gotickému chrámu Nanebevzetí Panny

Marie. Chrám, dominanta města, se začal budovat za Karla IV. na místě kostelíku sv. Václava u hradeb. Dovnitř jsme se nedostali, před bočním vchodem je připomínka události z války: „14. 2. 1945 při náletu na Tachov spadly na kostel 2 bomby, ani jedna nevybuchla“. Po mnoha požárech měl kostel jednou štěstí. Historickými hradbami vycházíme z města k bývalému Husmanovu mlýnu s vodním kolem a podél náhonu a řeky Mže se Knížecí alejí vracíme do Světců k autu. Čeká nás hrad Přimda, ale o tom až příště.

Pomocí místních tabulí, wikipedie a svých fotek a dojmů sepsal Jan Franců

ZE SBOROVÝCH STATISTIK 2018 / 2019

Počet členů:	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
Brno	809 / 806	586 / 585	516 / 503	293 / 291
Kazatelské stanice	50 / 48	70 / 60		69 / 58
Celkem členů	859 / 854	656 / 645	516 / 503	362 / 349

Bohoslužby, svátosti, služebnosti:

Počet bohoslužeb celk.	124 / 126	110 / 109	57 / 57	105 / 100
Brno – účast	144 / 138	128 / 125	62 / 62	80 / 82
Kaz. stanice – účast	Rych. 5 / 8	Tiš. 20 / 23		Bl. 7 / 8
Nedělní škola – účast	25 / 24	17 / 18	12 / 12	8 / 11
Mimořádné - počet	7 / 17	6 / 7	s Brno I	6 / 14
ÚSP a DD – počet		47 / 47		
Křty	21 / 14	14 / 2	1 / 3	5 / 4
Večeře Páně – počet	22 / 32	26 / 30	9 / 9	36 / 44
Večeře Páně v rodině	3 / 3	4 / 11		3 / 6
Konfirmováno	- / 1	- / 2	- / 4	3 / -
Sňatky	14 / 9	17 / 19	14 / 8	- /
Pohřby	13 / 14	9 / 11	2 / 1	1 / 4

Setkání v týdnu – průměrná účast:

Biblic. hodiny (dospělí)	17 / 15	27 / 27	8 / 8	12 / 6
Vyučování děti	5 / 5	8 / 11	8 / 8	12 / 14
Konfirmandi	3 / -	2 / 3	4 / 4	6 / 3
Mládež	5 / 5	16 / 11	5 / 6	5 / 13
Dětský klub	7 / 7	16 / 18		
Katecheze		3 / 2	1 / 1	3 / 3
Kurzy Alfa a Beta	20 / 20			

Přípravka učitelů NŠ	4 / 3	8 / 7		6 / 7
Kavárnička pro seniory	16 / 16	8 / 7		10 / 9
Pěvecký sbor	15 / 22	7 / 9	18 / 20	14 / 12

Setkání jednou v měsíci – průměrná účast:

Modlitební setkání	5 / 8			3 / -
Stř. generace, kluby	8 / 8	8 / 7	32 / 23	12 / 17
Setkání sboru				20 / 20
Desert – bohoslužby			70 / 65	

LIDÉ VE SBORU

Brno I

od 1. května

Libuše Burgetová	89 let
Josef Boháček	80 let
Hana Kovaříková	40 let

od 3. května

Miriam Blažková	71 let
Martin Orel	60 let
Anna Magdalena Soběslavská	10 let
Vilém Hadyna	95 let

od 10. května

Alois Janíček	79 let
Jiří Šimurda	83 let
Richard Elleder	10 let
Oldřich Krejčí	89 let
Pavel Kučera	78 let
Jiřina Švarcová	91 let

od 17. května

Dagmar Malíková	72 let
Hana Kovalčuková	70 let
Josef Švanda	71 let
Eva Vojtíšková	40 let
Blažena Syptáková	40 let

od 24. května

Jarmila Bartáková	78 let
Ludmila Výšková	92 let
Jaromír Kožoušek	93 let
Jan Waigel	77 let
Blahoslav Dobeš	85 let
Monika Šimková	50 let
Rut Hanáková	80 let

Brno II

od 3. května

Věra Haneflová	85 let
Miloslav Mikuš	73 let
Zdenka Dušáková	73 let
Ondřej Máca	10 let
Pavel Just	77 let
Eva Pilátová	87 let
Jan Štěpánek	40 let

od 10. května

Zdeněk Kolář	77 let
Olga Vašíčková	73 let
Zuzana Bandochová	60 let
Ervín Fussganger	79 let

od 17. května

Jiří Maršálek	74 let
Štěpán Pikna	20 let
Alena Bolomová	81 let
Marcela Zemánková	79 let

od 24. května

Vlasta Havlínová	81 let
Svatopluk Mrázek	74 let

DÍKY A PROSBY

Pane Ježíši Kriste, rádi bychom dnes do svých modliteb zahrnuli celý svět. Vždyť všichni lidé dnes čelí stejnému nebezpečí a mají stejné obavy jako my. Pevně věříme, že nám dáš moudrost, odvahu, vytrvalost a trpělivost, abychom obstáli a našli způsob, jak se opět vrátit do světa, kde se člověk

může svobodně nadechnout, cestovat, setkávat se s druhými a slavit bohoslužby.

Chybí nám lidský kontakt, stisk ruky, společné jídlo, otevřené obchody, plné ulice, setkání s přáteli - ale o to víc nás těší kvetoucí stromy, zpívající ptáci, modrá obloha a hvězdy na nebi.

Prosíme za všechny, kteří dnes pracují v první linii. Jsou jako vojáci, kteří chrání svou vlast a přitom vědí, že je to může stát život. Prosíme a děkujeme za všechny, kteří se neschovali do bezpečí, ale starají se, abychom měli co jíst, čím topit a svítit, za všechny, kteří nás průběžně informují a radí, co máme dělat. Děkujeme všem prodavačkám, řidičům, policistům, vojákům a hasičům. Děkujeme všem, kteří rozdávají naději a odhodlání svou hudbou, písněmi a myšlenkami. Myslíme na ty, kteří nemohou dělat svou každodenní práci a bojí se, že o ni přijdou. Myslíme na podnikatele, kteří nemají z čeho splácet své dluhy a nájem.

Prosíme naléhavě za ty, kteří jsou touto nákazou nejvíc ohroženi: za lidi v domovech seniorů, za lidi chronicky nemocné, za již nakažené i za ty, kteří jsou v karanténě a čekají na výsledky. Prosíme za ty, kteří bojují o život, i za ty, kteří ztrácejí své nejbližší.

Dej, abychom všichni našli sílu vydržet a obstát v této zkoušce, která nás zastihla nepřípravené a často pyšné a do sebe zahleděné. Dej, ať se z toho, co nyní prožíváme, poučíme a najdeme nový způsob života, který bude přiměřeně bezpečný, a přitom svobodný.

Spolu s celým světem společně voláme slovy, která jsi nás naučil a která nám připomínají, bez čeho se neobejdeme ani v těchto dnech: Otče náš ...

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Jednání staršovstva se uskutečnilo ve středu 15. dubna pomocí videokonference. Připojit se podařilo většině členů, takže schůze byla usnášení schopná. Ale víc než rozhodování bylo na pořadu informování o tom, co se ve sboru děje navzdory omezením během nouzového stavu. Přímý přenos bohoslužeb z Červeného kostela, který byl zřízen před několika lety, se nyní stal hlavním komunikačním kanálem pro členy a přátele sboru. Podobně i hromadná adresa, na kterou dostávají členové a přátelé sboru každý týden informace o sborovém dění. Ale myslíme i na ty, kteří internet nemají, a každý týden posíláme poštou a osobní roznáškou přes padesát dopisů s rozmnoženým kázáním z minulé neděle. Mládež se sestrou farářkou každý týden připravují zvukovou nahrávku pro nedělní školy, které mohou rodiny využít při domácích bohoslužbách. Na Zelený čtvrtek mnohé zaujalo pašijní čtení doplněné vybranými verši Jana Zahradníčka a varhanními improvizacemi Martina Grombiříka. Sborové

shromáždění, při němž by měly proběhnout volby staršovstva a kazatelů, plánujeme na neděli 13. září. Ani v této době jsme se nevyhnuli projednávání stavebních záležitostí spojených s přestavbou kotelny a plánu na rozšíření kapacity internátu Evangelické akademie. V Rychmanově byla objednána výměna podlahové krytiny v zimní modlitebně a celý duben probíhaly opravy omítek a výmalba Červeného kostela. Zatím musely být na neurčito odloženy plánované křty dětí i dospělých. Rozhodli jsme se však uspořádat pomocí videokonference biblickou hodinu, k níž se ve středu 22. dubna připojilo víc jak dvacet lidí. O částečném zpřístupnění bohoslužeb v květnu jsme rozhodovali pomocí e-mailů.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo se sešlo ke své poradě ve videokonferenci. Část zpráv a námětů měli presbyteři k dispozici předem, dle ujednání z minulé porady. Faráři sboru informovali o své činnosti v době karantény – způsobu vedení bohoslužeb a jejich přenosu, pastorační péči prostřednictvím telefonu a účasti na aktuální diakonické pomoci. O svém telefonním kontaktu a nabídce pomoci starším a osamělým členům a přátelům sboru informovala také pastorační pracovnice. Staršovstvo vzalo na vědomí informaci o ukončení prací v bytě správce domu a také informaci o dlouhodobém řešení přenosů bohoslužeb z Blahoslavova domu. Na základě předloženého návrhu rozhodlo také o odložení plateb nájemníkům nebytových prostor.

Martin Horák

Brno–Židenice

V pondělí 13.4.2020 se konala prostřednictvím videokonference schůze staršovstva. Plánování programu ve sboru je limitováno opatřeními vlády, bude proto třeba jednat o nich podle vývoje situace. Sborové shromáždění s volbou nového staršovstva se bude konat, jakmile to situace umožní. Stejně tak bude upravován sborový program, konání bohoslužeb a dalších akcí. Na sbírku HDL, která se koná o Velikonoční neděli, pošleme ze sborových prostředků částku 7 200 Kč (průměr minulých let), protože nemohla proběhnout jako chrámová sbírka. Sbírka darů na Jeronýmovu jednotu probíhá z větší části převodem na účet. Na statické zajištění kostela hledáme stále finanční prostředky. Do konce května by měla být hotova oprava střechy a fasády fary.

Radka Včelná

SHROMÁŽDĚNÍ V KVĚTNU V 2020

Rozvrh shromáždění v týdnu je i v tomto čísle vynechán, jejich obnovení sbory oznámí, jakmile bude možné znovu je začít konat. O účasti na setkáních, která je možné konat online, poskytnou informace jednotlivé sbory.

Rozvrhy nedělních a svátečních bohoslužeb sestavila staršovstva a kazatelé dle doporučení synodní rady ČCE – s ohledem na sdělení MZ (jeho text otiskujeme v tomto čísle).

Prosíme vás, sestry a bratři, sledujte dle možností aktuální obecně platná nařízení a v případě pochybnosti kontaktujte svůj sbor; rádi vám tam poskytnou odpověď na konkrétní dotazy.

Všechny potřebné kontakty (webové stránky sborů, elektronické adresy i telefonní čísla) jsou na 2. straně obálky našeho časopisu.

Nutnost přizpůsobení možnostem jednotlivých sborů znesnadnila zařazení rozvrhu bohoslužeb do obvyklé tabulky. Otiskujeme proto sdělení ze sborů jednotlivě tak, jak jsou sestavena.

Děkujeme za pochopení.

Přejeme vám Boží ochranu a pomoc, dar dobrého zdraví a pokojné mysli.

BOHOSLUŽBY O NEDĚLÍCH A SVÁTCÍCH

Brno I

Bohoslužby se budou konat každou neděli v 8:30 v Betlémském kostele a v 10:00 v Červeném kostele, odkud jsou přenášeny na internetu na www.cervenykostel.cz. Bohoslužby jsou povoleny pouze za omezené účasti, proto je třeba se k nim předem přihlásit na e-mailové adrese: ccebrno1@atlas.cz, nebo telefonicky do kanceláře 542 211 453.

Našimi kazateli budou:

3.5. Jana Hofmanová

10. 5. Jana Hofmanová

17. 5. Jiří Gruber

21. 5. 19 hodin Jaroslav Vítek - Nanebevstoupení Páně

24. 5. Martin Grombířík

31. 5. Jiří Gruber - svatodušní svátky

Brno II

3. 5. BD Martin Horák, pouze přenos
Tiš Saša Jacobea
10. 5. BD Saša Jacobea, pouze přenos
Tiš Martin Horák
17. 5. BD Martin Horák
BD 10:00 Martin Horák
Tiš Saša Jacobea
BD 18:00 Saša Jacobea
24. 5. BD Saša Jacobea
BD 10:00 Saša Jacobea
Tiš Martin Horák
BD 18:00 Saša Jacobea
31. 5. BD Martin Horák
BD 10:00 Martin Horák
Tiš Saša Jacobea
1. 6. BD 18:00 Ondřej Horký (Pondělí svatodušní)

Brno-Husovice

S konáním bohoslužeb se počítá až po 8. červnu v souladu se sdělením MZ. Pokud by však došlo k rychlejšímu rozvolňování v zákazech shromáždění, jsou služby Boží připraveny takto:

3. 5. rodinné, Štěpán Hájek
10. 5. Štěpán Hájek
17. 5. Štěpán Hájek
24. 5. Štěpán Hájek
31. 5. Štěpán Hájek, VP

Brno-Židenice

Bohoslužby budou postupně obnovovány podle rozhodnutí staršovstva na základě konkrétní situace. Setkání v týdnu, u nichž je to možné, se uskutečňují online.

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

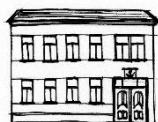
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

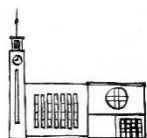
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Anna Marie Fikejsová

Farní sbor ČCE v Brně-Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola

Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544

email: skolafilipka@gmail.com

<https://skolafilipka.cz>

ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Verze pro elektronickou distribuci. Ročník 2020 (XXII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.